

Петар Стамболић комунистима

СА V КОНФЕРЕНЦИЈЕ САВЕЗА КОМУНИСТА СРБИЈЕ ЗА БЕОГРАД

У почетку свог излагања, друг Стамболић се осврнуо на рад Конференције и рекао да је правилно што се реферат и дискусија нису задржали на мање актуелним и небитним питањима. Затим је говорио о значају писма које је друг Тито упутио Глевој градској конференцији и истакао посебан значај његових мисли о томе да многи чланови Савеза комуниста нису правилно схватили дух одлука Шестог конгреса, нису се снашли нити су знали да се преоријентују на нови систем деловања комуниста у садашњем периоду изградње социјализма. С тим у вези друг Стамболић је рекао:

„Ове речи друга Тита односе се на наше организације. То је оштра опомена и оцена стања у нашим организацијама, и на томе питању треба да се замисли и сваки комунист и свака партијска организација. Узроке слабости, по мом мишљењу, треба тражити у несхватању односа Савеза комуниста и Социјалистичког савеза, с једне стране, а с друге стране у томе што смо ушли у један организационо нови систем, што смо преоријентисали улогу Савеза комуниста, а да неке организације Савеза не одговарају тим задацима.

У чему је то несхватање улоге Савеза комуниста? По мом мишљењу, Социјалистички савез и Савез комуниста треба схватити као две ствари једног истога, једне целине, да управо Савез комуниста, овакав како је постављен на Шестом конгресу, претпоставља постојање Социјалистичког савеза, а с друге стране да Социјалистички савез, такав какав је, нијужно захтева организацију Савеза комуниста. На једној страни уже збијена организација Савеза комуниста, свесних људи, самосталних у борби, теоретски наоружаних, а на другој страни широка масовна организација.

Ако не би био такв, Социјалистички савез брзо би се претворио у своју супротност, тојест не у организацију борбе за изградњу социјализма, већ би могао постати чак и поприште борбе на коме би могле да најачају непријатељи социјализма.

С друге стране, ако не би постојала организација Социјалистичког савеза, Савез комуниста би се могао претворити у монополистичку организацију по руском примеру.

То је основице које бисмо морали да схватимо и разумемо да бисмо дошли до оних елемената који чине главну слабост у нашем раду. Шта сада имамо у пракси и о чему говоримо друг Тито?

Правилно је што смо после Шестог конгреса оријентисали све своје снаге на борбу против старог. Ми смо се борили против монополизма, ми смо се одлучно борили против тога да нам развитак социјализма заостане у организацијама Савеза комуниста иза демократског развоја у другим организацијама нашег друштвеног живота, и ту смо постигли знатне успехе.

Затим је друг Стамболић говорио да је основни узрок раних негативних појава, о којима је било речи у реферату и дискусији, идејна и организациона слабост Савеза комуниста, па је у вези са учвршћењем дисциплине и новим критеријумом за пријем у чланство рекао:

„Друштво се поставља тај критеријум за пријем у чланство Савеза комуниста у данашњим условима. Треба бити најисто е тим да смо у послератном периоду, када је Партија дошла на власт, имали такву ситуацију да су у Партију ушли рани малиграђански елементи, којима је сада тешко бити комунистом, којима је то терет. То не значи да сада у основним организацијама треба вршити „анализу“ и пронајати такве људе. Таквих елемената има, то је било законито, јер смо

Петар Стамболић

после рата примили људе у Партију и у исто време организовали и државни апарат. Не треба сада камињем да се бацамо на тај период; било је тада нужно тако радити, али бисмо сада грешили ако бисмо у будуће наставили на такав начин. Природно је што је у послератном периоду било и таквих људи који су се лактали и по сваку цену хтели да уђу у партијску организацију. То је била нормална појава и са њом је требало рачунати. Међутим, како сада прићи тим питањима и како их решавати? Било би неправилно сада схватити да организацију Савеза комуниста треба учвршћивати на тај начин што би се почело с неким „чишћењем“ из организације. То би било неправилно. То није пут за учвршћење организације Савеза комуниста. Питање је прилично сложено. Ми имамо у Савезу комуниста туђих елемената, карактеристичких елемената, али у Савезу комуниста имамо и оних који нису туђи, него су такви да у садашњим условима немогу да издрже оне захтеве који се постављају пред члана организације Савеза комуниста. Било би врло погрешно да ми сада одозго почнемо да се ослобађамо тих елемената; то би била немогућа ствар. На тај начин учинили бисмо крупне грешке према организацији Савеза комуниста. Треба ићи за тим да процес нормално тече и да се развија у борби за извршавање задатака комуниста. У борби за људе, у борби да максимално могући број људи остане у организацији Савеза комуниста и да се уздигне на потребан ниво. Тај посао никако не би смео ни могао да буде кампањски нити би могао одозго да се сврши. Не може се одозго оценити ко може а ко не да остане у организацији Савеза комуниста. Треба схватити да нам број чланова не може да игра такву улогу какву је некада играо, када је било случајева да ако некога искључимо из организације одмах гледамо кога ћемо новог да примимо у чланство. Треба се ослободити страха од смањења броја чланова организације.

Даље, у вези са овим питањем може се добити утисак да сам ја-

ко заоштрио питање и неко брзо смањење организације. То питање морамо да заоштравамо, уз све оградње које сам навео, и то не сме да добије кампањски карактер. Друго у овоме постоји и једна опасна тенденција да се људи оцењују по томе како агитију. Поћи са тог становишта у оцењивању људи било би погрешно. Ми полазимо са становишта да члан Савеза комуниста треба да буде онај коме није тешко да долази на састанке, да плаћа чланарину, онај коме је то постало саставни део живота, који не може да живи без организације, онај ком је свест на том степену да би се лично свега другога, онај коме су борба против буржоазије и борба за социјализам ушле у крв. Ако пођемо са тог становишта, а ми то и тражимо, онда не можемо оцењивати комунисте по томе да ли неко од њих брже или дошје агитије.

(Наставак на другој страни)

Оснива се Удружење носилаца Албанске споменице

У Крагујевцу је изабран иницијативни одбор, који је израдио правила удружења носилаца Албанске споменице и исти доставио Секретаријату унутрашњих послова НР Србије на одобрење. Када правила буду одобрена извршиће се упис свих преживелих ратника носилаца Албанске споменице.

У Ранковићеву је већ изабран привремени одбор, који прикупља податке о свима преживелим носиоцима Албанске споменице на територији Среза жичког и града Ранковићева, па је потребно да се у сваком селу изабере по један од преживелих ратника, који ће прикупити податке у своме селу.

ЗА СИРОТИЊУ НИШТА БОЉЕ

У препуном ходнику Среског суда чекамо да нас позову у судницу. Разговарамо о најновијим мерама наше владе у пољопривреди, о Закону о земљишном фонду. Интересовање је велико. Један друг, омањи сувоњав човек, чини ми се из Мрсаћа, када је чуо да земља неће бити додељивана појединцима, следе раменима: „Значи за сиротињу ништа боље! Радио сам код сеоских газда о њиховој храни, добијао надницу и ракију уз то. Сада треба да напуним торбу својом храном и да радим на државном добру само за надницу“.

Не мисли тако само он. Дobar дао сиромашних земљорадника мисли слично. Да ли су ти људи у праву? Били би, када не би било ствари које они не познају и зато о њима нису ни мислили. На пољопривредном добру у Рибници, које још увек носи назив „Градска економија“, људи другојачије мисле. На њему раде сиромашни земљорадници из најближе околине. У почетку су се и они колебали између приватних газда и рада на добру. Данас неће ни да чују за рад код приватних, и ако на добру раде о свом круху и о свом руху и без ракије.

Неће више да чују за рад код приватних просто зато, што су већина стални радници, преко целе године, док код приватних могу да раде највише двадесет до тридесет дана у години. Радећи као стални радник сваки од њих има десет пута више надница за годину дана. Посао је сталан, ни једну надницу не сме радник да изгуби кривицом управе. И не само што их има више, него су наднице и веће.

Док су прошле године приватни баштовани плаћали 200, на економији је просечна надница била 260 динара. Код приватних се радило од зоре до мрака са истом надницом, на економији је радно време било 9, 10 или 11 часова, што је зависило од годишњег доба и врсте посла у

пољопривреди. Али је зато и надница била већа, кад се дуже радило. Радници су плаћани по норми и по сату а не по дану рада. На тај начин радници на економији зарађивали су преко целе године око 6.000 динара месечно. Ко је код приватних могао зарадити 72.000 динара годишње?

Поред тога као стални радници, сви су били социјално осигурани, имали су бесплатно лечење за себе и чланове својих породица. Они, који су испуњавали законске услове, примали су и додаток на децу. И сваки стални радник имао је плаћени годишњи одмор од 15 до 25 дана, према врсти посла који је радио и дужини запослења на добру. То никада ни један газда није дао свом па ма како вредном раднику.

Економија ради по привредном рачуну. Има свој раднички савет, у њему су сви стални радници пошто их је мало, свој управни одбор и тарифни правилник. О свим питањима одлучују заједно. Успех је зависио од залагања, то је знао сваки радник. И захваљујући њиховој свести, испунили су план производње и на крају године поделили из вишка фонда плата посебне награде. Било их је, који су својој годишњој заради додали на крају године и награду преко 10.000 динара. Да ли се то догодило икада код газде који даје и храну и ракију?

Разуме се, све то није пало готово с неба. Требало је посла, напора, договарања и поштеног залагања и рада, док се дотле стигло. И од оствареног земљишног фонда по новом закону основаће се слична пољопривредна предузећа, где год буду услови за то. Да ли ће онда сиротињи бити боље него код приватних газда? О свему овоме требало би да размисле сиромашни другови са села, који верују да од нових привредних мера „сиротињи неће бити боље“.

Момчило М. Раковић

ЗА ПРАКТИЧНО СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА О ПОЉОПРИВРЕДНО-ЗЕМЉИШНОМ ФОНДУ

У недељу 7 о. м. у Ранковићеву, Лаћевцима, Роћевићима, Самалима, Матарушкој Бањи, Ратини, Подунавцима, Печеногу и Чукојевцу одржана су реонска саветовања чланова одбора Социјалистичког савеза свих села из среза. Саветовања су одржана по питању анализе рада основних организација Социјалистичког савеза као и значају и практичном спровођењу Закона о пољопривредном земљишном фонду.

Обзиром да се расправљало о веома важним питањима саветовањима је присуствовао велики

број заинтересованих другова са села. Овим саветовањима је присуствовао по један правник који је одговарао на постављена питања и објашњавао поједине ставове Закона. Треба истаћи да су присутни веома живо дискутовали о практичном спровођењу и политичком значају Закона.

У Роћевићима, обзиром да се искупио добар број заинтересованих, друг Душан Ристић — народни посланик нашег Среза — одржао је говор који су присутни поздравили.

Д. Т.

Са седнице Народног одбора Градске општине

У петак 5 о. м. одржано је редовно заседање Народног одбора градске општине на коме су после веома живе и плодне дискусије усвојене следеће одлуке:

1. О завођењу пијачног реда
2. О болничком лечењу социјално необезбедених, сиромашних и других необезбедених лица са територије НОГО.
3. О устављењу пијачне таксе и мере на пијацама на територији градске општине.
4. О усвајању привременог правилника Народног музеја.

На крају је донета одлука да се НОГО учлани у сталну конференцију градова и градских општина Федеративне народне републике Југославије.

Заседање је настављено у понедељак 8 о. м. Дискутовало се о комуналним проблемима града. Одлучено је на крају да се приоритет да следећим радовима:

а) Асвалтирање Рајићеве улице као и постављање коцке у ул. Хајдук — Вељка.
б) Завршним радовима на уређењу кланице и изградњи нове пијаче.

в) Изградњи канализације и водовода у градској колонији.

Поред тога одлучено је да се зграда Индустриске школе оспособи за потребе Више гимназије, за почетак нове школске године а да се зграда гимназије стави на расположење, за смештај, Окружног и Среског суда.

Д. Т.

У ЛАЋЕВЦИМА ЋЕ СЕ ПОДИТИ СПОМЕН-ЧЕСМА ПАЛИМ БОРЦИМА

У Лаћевцима ће се оне године подићи спомен — чесма као успомена на борце Народне револуције и првог светског рата из села, који су своје животе положили за слободу. Организација Савеза бораца, која подиже ову спомен — чесму располаже са 30.000 динара, док је Народни одбор општине дао 40.000 динара. Остали део организација ће сакупити од својих чланова и чланова других организација у селу. Одбор Савеза бораца направно је и план прославе 7 јула.

Писмо друга Тојка Николића „Медика“ Редакцији нашега листа

Друг Гојко Николић, наш омиљени „Медико“ био је као и сви наши борац, послат од ЦК КПЈ у јуни 1941 године у једну партизанску одреду. Био је члан штаба одреда и први одредин лекар. Својом ратничком ретношћу, смиреношћу и њиме и њиме и својим комунистичким ставом, храбрости и примерношћу учинио је много у развоју ослободилачке борбе нашег краја. Као добар друг и свесног лекара задовољан био је и борби и народа уставних сила.

Драш другови,

Пре свога одласка на далеки пут и на задатак који ми је поверен желим да Вам се пошто захвалим на пањима коју сте ми указали шиме што сте ми редовно слали Ваше новине. Јако ми је јако што нисам могао да се одозвем усменом позиву друга Јончића да дођем у Ранковићево да видим ваше најновије успехе и да се поздравим с крајем за који сам толико везан. Иако за себе могу рећи да ми је „домовина цео свет“ ја ипак имам посебне разлоге да Ранковићево и његово околину осећам као своју најужу домовину коју човек сасвим интимно и највише воли као што се воли рођене мајки или уопште неко најближи. То је свакако зато што ми је Краљевачки одред омогућио да оне славе јесени 1941 године на пракси осетим сву величину и величанственост наше тачане борбе. То је зато што сам се у Краљеви још једном уверио какве је све жртве у ствари да поднесе један народ а да не буде уништен него и да као победник изиђе. То је и зато што сам у Краљевачком одреду стекао најдраже другове и пријатеље.

Поносан сам и данас што сам био учесник оних догађаја и субора оних другова који су проносили славу српског, револуционарног, пролетерског оружја широм наше домовине.

Овог пута ми се поново намеће већ доста старо питање: шта ће бити са историјом Краљевач-

ког одреда? Када ће та историја угледасти свет? Прошло је већ толико времена како је скупљена богаћа грађа за њу, а живи су и другови Павле Јакшић, Душко Раистић, Коча Јончић, Жико Чукула и толики други писмени и паметни људи, па дакле постоје сви услови да се овај посао вољено сврши! Можда би добро било да их и ваш лист подсети на ово?!

Значај овакве историје, по моме мишљењу, био би врло велики и он би прешао оквире нашег среза. Ради се о томе да је Краљевачки одред био поучан пример како се ковало јединство радника и сељака — разуме се кроз многобројне тежиште и слабости. Он је поучан пример шта може и шта мора у судбоносним данима да учини највеселији део народа — радничка класа. А пошто Ранковићево и данас све више појима индустријски лик, биће и улога његовог радничтва у будућности веома велика. Зато треба искриво акција 1941 године добро сачувати од пројасати и учини га. У злу не треба до!

Молим Вас да преко Вашег листа пренесете поздрав свима мојим друговима у граду и у селима Драгосињи, Врба, Мешковици, Каменица и другима с којима не могу да се лично опростим.

Свима желим много успеха у подизању и развоју нашег краја.

Другарски поздрав
Др. Гојко Николић
„Медико“

Побољшан рад Савеза бораца у Милочају

Ранији претседник кажњен укором

За последње две године организација Савеза бораца у селу Милочају имала је за собом веома слаб рад. Одбор на челу са претседником Јаковљевић Радомиром у целини није одговорио. Састанке нису уопште одржавали а о конференцијама целог чланства или о неком другом конструктивном раду да и не говоримо. Претседник није хтео да долази на саветовања у Срески одбор Савеза бораца нити је слао неког из одбора да га замењује. Добио са утисак да је просто саботирао рад. Зар организација, која броји 118 чланова, није могла за две године ништа конструктивно да уради. Зар другови, који су у току рата безброј пута показали крајње напоре и пожртвовање у борби за слободу, нису могли да се покрену на рад? Могли су, само је руководство спавало на челу са претседником.

Треба напоменути да је Јаковљевић, као одборник општине, био ове године и руководиоц комисије за разрез пореза и да је развој рад те комисије говорио како порез за село није могуће реализовати. Тек када су службеници СНО-а на захтев претседника МНО-а отишли на терен у село показало се да је реализација апсолутно могућа.

На конференцији целог чланства изабран је нови одбор. Донета је одлука да се у заједници са осталим масовним организацијама уреде просторије у задружном дому и да се дом који још увек није завршен дотера у ред. Затим је одбор донео одлуку да из својих средстава помогне два дечака и једну девојчицу — децу палих бораца. За једног дечака, који је материјално необезбеђен, наћи ће могућности да се да на знају у

град. Поред тога чланови ће радити на поправци пута у селу. А старог претседника казнили су укором за нерад.

На конференцији су направили и план прославе 7 јула.

Добрица Ристовић

Отворен Дом народног здравља у Врњачкој Бањи

Пре кратког времена у Врњачкој Бањи отворен је Дом народног здравља, који у своје саставу има: општу болницу, антитуберкулозни диспансер, породилиште и модерно уређену зубну амбуланту. Такође предвиђа се у најскоријем времену отварање хирушког одељења, које ће бити при општој болници овог Дома.

Око организације уређења зграде и отварања овог Дома нарочито се залажио и истакао др. И. Анђелополић, управник Среске болнице у Врњачкој Бањи и ново постављени управник Дома народног здравља. Дом је врло лепо и укусно уређен а Среска болница односно општа болница при овом Дому може да служи као пример чистоће и хигијене многим болницама у близини и даљој околини. У општој болници од лекара раде Др. Анђелополић и Др. Милица Милковић, који се истичу залагањем на послу као и даноноћним дежурством и прекровременом радом за који не траже никакве накнаде. И остало особље болнице служи као пример вредноће и чистоће.

На крају треба истаћи заузимање Народног одбора Градске општине у Врњачкој Бањи, који је дао такође великог удела око отварања овог Дома народног здравља.
Драган Вучковић

ЗА НАШЕ СЕЛО

Лисне ваши и њихово сузбијање

Међу штеточинама културног биља лисне ваши заузимају посебно место. То су најраширеније штеточине, које сви пољопривредници познају.

Има их крилатих, а има и безкрилих. Неке од њих остају целог живота на једној биљци, а друге се селе. То зависи од врсте. На пр: бресквиња лисна ваш налази се у пролеће на брескви, затим се сели на кромпир, па се у јесен опет враћа на брескву.

Размножавају се врло јако и за једну годину дају већи број поколења.

Штете од лисних вашију могу бити врло велике. Оне сишу сок из биљака и тиме слабе биљку, која добија увијено, неправилно лишће, неправилно и скраћене младаре и др. Услед губитка сокова, нападнути биљни делови заостају у порасту, плодови закрњављају, а у случају јаке напада биљка може и да угине. Друга штета коју својим присуством и назадом наносе ваши је исте излучивање из њиховог тела слатког сока т. зв. медне росе. На том се соку развија гљива „чађавица“, која често прекрије лист, тако да он потамни, услед чега долази до слабог испаривања, дисања и слабог стварања хране у листу. Лисне ваши, као штеточине, врло су важне још и због тога што неке врсте преносе разне вирусне болести као: мозаик болест код кромпира, дувана, краставца и сл.

Услед тако велике штете коју наносе потребно је лисне ваши сузбијати. Уништавају се прскањем зими и у доба вегетације. Нарочито се препоручује зимско прскање воћака са воћарским карболикеимом 4-6% (4-6 литара на 100 литара воде). Зимским прскањем воћака у исто време убијамо и друге штеточине које преживљавају на воћкама.

За време вегетације узимају се за сузбијање лисних вашију никотинска средства и то: сирови никотин у мешавини од 80-120 грама на 100 литара воде, или никотински сулфат (100-250 гр. на 100 литара воде) или дувански екстракт 2% (2 кгр. на 100 литара воде). Свим овим средствима треба на 100 литара раствора да додамо (500 гр - 1 кгр.) калијевог сапуна. За сузбијање лисних вашију може се употребити и сам калијево сапун (2 - 4 кгр. на 100 литара воде). Сапун треба најпре растопити у мало вруће воде, а онда разредити водом да се добије 100 литара раствора.

Никотинска средства врло ретко делују штетно на саму биљку, али су за људе и домаће животиње јаки отрови. Прскати треба за мирна и топла времена. Свако, ко са њима ради, треба да буде опрезан. Паре никотина се не смеју удисати, а преко уста и носа треба за време прскања ставити мараму. Пити и пушити се не сме за време прскања, а по завршетку посла треба добро опрати руке, уста и лице.

ПЕТАР СТАМБОЛИЋ КОМУНИСТИМА

(Наставак са прве стране)

Говорећи, даље о томе да многе организације дуго дискутују и траже „садржај рада“, друг Стамболић је рекао да принципјелно нема ни једног питања о коме комунисти не могу да дискутују на својим састанцима. Али није проблем само у садржају рада, него у збијености, у чврстости и јединству основне организације. Често се праве реферати и анализе о разним стварима, много се говори о великим плановима, а недостаје оперативних деловања на најразвијенијим појаву у свакодневном животу, због којих би требало одржавати кратке састанке Савеза комуниста. С тим у вези друг Стамболић је истакао да нови систем и нови услови омогућавају да се изврши одабирање кадрова боље од оног из 1945 год. на наовано.

Како је једним прскањем тешко уништити све лисне ваши, које се налазе сакривене у увијеним листовима, прскање, према потреби по неколико пута поновити.

М. Дзич

ЗА ПОБОЉШАЊЕ ПЧЕЛАРСТВА У НАШЕМ СРЕЗУ

Наше пчеларство преживљује тешку кризу, јер је прошлогодишња, а и ранија година била врло лоша. Услед слабе паше пчеле нису биле у стању да скупе зимицу, а пчелари се нису на време снабдели шећером за прихрањивање својих пчела, те су на тај начин ушли у зиму неспремни.

Успех у пчеларству, сем од паше, зависи од начина пчеларења. Какав је пчелар види се по томе, како он узимљује своје пчеле. Ако их лоше узими, и поред најбоље године, неће имати онај принос који би имао да их је добро узимио. Разлика између пчела и осталих домаћих животиња је у томе, што човек мора да за исхрану пчела рачуна за осам месеци унапред, колико у ствари траје зимски период од септембра до априла. Рационално пчеларење не да се ни замислити ако се пчеле не узиме са много меда, са младом оплођеном матицом и са jakim друштвима са много младих пчела. Поред ова три основна услова најбоље је да нам пчеле преко зиме уопште не лете тј. да што мање лете. Дobar пчелар зна да често излетае пчела зими може да нам преполови пчелиње друштво, јер многе пчеле на хладноћи приликом излета озебу и пропадну. Зачудиће нас понеко друштво како је слабо изашло из зиме, иако је узимљено јако. То долази отуда, што су нам пчеле зими излетале. Преко зиме децембар, јануар и фебруар, пчелар нема никаквог посла на пчелињаку. Једино има да се стара да на њему влада савршени мир.

Ко пролеће дочека, на узимљавање мора мислити још од багремца. И до сада су прави пчелари видели само сувишак, па су ипак појединих година морали прихрањивати своје пчеле. Сада морамо остављати у кошници, не само толико колико смо до сада, него и добру резерву, увек целу зимицу.

Пчелар који је схватио да је успешно пчеларење на првом месту и пре свега паша, на другом месту матица и тек на трећем месту кошница, сигурно неће досађивати себи и сваком сталним филозофирањем о кошници као најважнијем чиниоцу у пчеларству. Напретка у пчеларству биће тек онда када не будемо имали много разних система кошница, него више обратити пажњу подизању паше. То је задатак свих пчелара у општој области.

Поджимо пашу да би смо могли пчеларити.

Леп пример колектива Фабрике кисеоника

Од првог маја ове године већи део наше здравствене службе, који спада и болница, прешао је на самостално финансирање. Њом ће од сада управљати, поред стручног особља, управни одбор састављен од претставника народних одбора, радних колектива и друштвених организација.

У наплату болничких трошкова могу се у будуће урачунавати: лекови, храна, плата службеника, одржавање зарада и друго, као и 15% за амортизацију болесничке опреме.

За проширење болнице и за набавку скупљег инструментаријума, као и опреме, болница нема право да уноси у калкулацију цене болесничког дана. Зато је од 1 маја 1953 године наша болница зависна од наших колектива и народних власти, који су једино у могућности да помажу материјално у проширењу нашег здравственог центра, као и у набавци нове опреме, скупљих инструмената и другог.

Радни колектив Фабрике кисеоника „Гоч“ — Рибница увидео је недостатак болничке опреме и даровао Градској болници 10 комплетних кревета са целокупним материјалним стварима. Ово је први пример доброг разумевања наше здравствене службе, која се не налази у завидном положају. Ово је у исто време прави пут како колективи треба да иду ка подизању животних стандарда наших радних људи.

Здравствени радници захваљују колективу Фабрике кисеоника желећи да и други раднички савети пођу овим путем, и онда ће наши градитељи социјализма и њихове породице имати бољу здравствену службу.

Д-р Б. Сретеловић

Несрећним случајем изгубио живот најбољи омладинац Трстеника

На дан 8 јуна т. к. око 11 ч. несрећним случајем удавио се у Западној Мораву код Трстеника Драган Савић, ученик VII разреда гимназије, син, Мике Савића шефа железничке станице у Трстенику.

Пре подне око 11 час. Драган је отишао на Мораву са својим другом Пером Топаловићем да се купа. И ако је Морава била надолшла, они су запливали. Обзиром да је Драган био слаб пливач покушао је да арплива Мораву. Ово је успело његовом другу Пери, али, Драган је дошао до половине Мораве и вода га је захватила у вртлогу тако да се за непуних два минута утолио.

Одмах су органи народне власти предузели хитне кораке да се по могућству пронађе. Али и поред свих напора његово тело је пронађено тек 11 о. м.

О овоме несрећном случају брзо се дознало у граду, тако да је маса света пошла ка месту не би ли колико толико помогла спасавању једног од најбољих омладинаца у Трстенику. Обзиром да је Драган био познат у целом граду као примеран и добар и дисциплинован ученик, одличан глумца и рецитатор, то је цео град са пуно бола примио ову несрећну вест.

Нестанком Драгана његови родитељи изгубили су примерног и нежног сина, наша омладинска организација, доброг организатора, школа доброг и дисциплинованог ученика, позориште одличног глумца и рецитатора.

Нека је слава Драгану Савићу.

Обавештење ревизорима са села

Поново позивамо ревизоре са села да измире своје дуговање према Редакцији, (да то одмах учине), јер им на даље нећемо достављати лист.

Из Редакције

ЧИКА ТРИВО,

КОЈИМ ПУТЕВИМА?

Чуо сам да си се вратио са боловања. Прочитах у новинама да ти јадикужеш за „Европом“. — Па да видиш, јаво је понео, па беше и боље него и „Париз“. Ономад, после дугог времена навратих у „Париз“, али тамо неки белај, један „културан“ човек ошамарио другог и ако келнер каже: не бију се, само се „кљуцају“. Када сам ово чуо, а боје и видео, ноге ми подхватише друм па право у село. Не лежи враже, у оној журби у једном сокачету сретох и претседника Удружења учитеља. Триво, зачуди се зашто он лута, ако ја морам. После дознадох, да је била конференција учитеља и да се радило о премештају истих, а претседник да се не би замерио није хтео да дође, већ је очекивао на друму прве веснике са скупштине да му референту.

Ето, Триво, не могу да живим у граду, већ одох у моје село. Поздрав од Симе

ПРОБЛЕМ
који треба решити

У једном од прошлих бројева „Ибарске новости“ био је чланак који је расправљао о играма које се организују код нас. Овај чланак је лепо подвукао недостатке игранки и зато је решено да се неће дозвољавати више организована игранки без уметничког програма. Али најжалост ова одлука се не поштује. Игранке су без програма, али зато можемо видети тучу и развој карикрање које није својствено нашој омладини.

Пре извесног времена посетио сам башту у парку где је КУД Фабрике вагона приредило игранку. Одмах сам видео да је ова игранка једна од оних о којима се говорило у прошлом чланку. Неприлична и неозбиљност била је до крајњих граница. Многи посетиоци нису играли по ритму музике, већ су се тресли као да су живчано оболели, а нису се обзирали на опомене организатора. Из групе плесача која је плесала одвојио се један младић који је оставио своју партнерку за игру и упутио се водоскоку. Дошавши до њега брзо је скинуо патике и у доста прљавој води која је била у водоскоку опрао ноге. Потом је настао плес са напуштеном партнерком која је мирно стајала и чекала док је он прао ноге. Касније, једна група ученика Индустриске школе изазвала је тучу, у којој се није знало ко кога туче све док није стигао орган Јавне безбедности, који је ствар истражио и кривце притворио.

Крајем прошлог месеца, због рђавог времена, матине је било у сали Дома железничара. Овде бих се човек могао надати да неће да види ону исту слику коју је видео у башти. Али на против. Овде није могао да види прање ногу, али је видео играње под капом и шеширом на пола прљаве сале, док је на другој половини стајао боксерски ринг, одакле је музика свирала. Сала је била загушљива, а у њој се кретало мноштво наших најмлађих (пионира) који су под сугестијом старијих другова и другарица дошли да поведу поподневни недељни одмор скупа са њима, како би и они нешто научили. Имали су и шта да науче: неумесно добацивање, а псовка се могла чути из једног у други угао сале. Када сам једног малишана вратио кући понављајући га за уво, запретио ми је „да ће његова мафија показати мени што сам га послао кући.“

Ето какви изгледају ти „културни скупови“ без уметничког програма. Народне власти, а првенствено Омладинска организација требали би да се позабаве овим питањем да ови скупови не буду само средство за зараду новца, већ да културно уздижу њихове посетиоце.

„Посматрач“

Под овим насловом позвале су „Ибарске новости“, у броју од 17 априла, на дискусију о начину културно-просветног рада на селу. Питање је занимљиво и сложеност. Зато и одговор није једноставан.

Рад на просветном пољу отежава, између осталог, и тип наших села. Разбијеност насеља и недостатак једне средишне установе, која би вршила окупљање људи, нису безначајне сметње.

Задружни домови, замишљени као средишта и политичког и културног и економског живота у селима нису, ни у местима где су довршени, још стигли да то и буду. Чини ми се, да би одатле требало и поћи. Задружним домовима треба посветити што је могуће више пажње, да би постигли намену и постали стварна средишта целокупног живота у нашим селима. Где њих још нема, где нису довршени или подизани уопште, ту улогу би морала на себе примити школа.

Није довољно остварити таква средишта само материјално, то јест подизањем зграда. Њима се мора дати такав садржај рада, да постану стварно привлачно место за људе у чијој се средини налазе. То је, уједно, и тежиште питања. Није свеједно којим ће се путем поћи. И није један пут за сва села.

Свака наше село друкчије је од суседног. У целом срезу тешко би се могла наћи два, чији би начин живота био једнак. И при избору пута, којим ће се прићи овом послу, треба имати у виду особености живота појединих места.

Чини ми се, да постоје, у главном, три пута: књижице, предавања, приредбе. У неким местима имаће највише услова и успеха први, у неким други, у неким трећи начин или пут. Основно је имајући у виду свако село посебно, наћи као почетак најзгоднији од ова три. Сваки од њих има и својих преимуштава и недостатака. Покушају да их оградим горњим редом.

Књижице...

И ако бити писмен још увек не значи имати и потребе за књигом и умети читати је, изгледа ми да би овај пут био најбољи. Баш раштрканост села, велика сметња за окупљање на предавања и приредбе, даје књижицама првенство. У почетку, док књига не постане потребна и док не буду остварена средишта која ће окупљати људе, књижице би морале бити позајмне. Човек ће се лакше одлучити да дође до књижице, узме књигу и чита је код куће, него да долази на одређено место да би читао. Књижице би морале бити прилагођене интересовању и степену развитка сваког села посебно. Можда би најбољи пут био: остварити књижице, које већ постоје, делима која на савремен и приступачан начин обрађују питања из пољопривреде. Преко таквих књига, из којих ће читањем извући непосредну корист, најлакше је наше људе привући читању уопште. Када на личном искуству осете шта даје читање, касније ће прећи и на читање књига друге садржине ради проширивања својих знања општег значаја.

Недавно је издавачко предузеће „Задружна књига“ из Београда разаслало каталоге таквих књига. Многе и од њих неће наћи на интересовање у нашем крају. Али би свака задруга требала да набави за своју, или школску, књижицу по неколико примерака оних књига, за које би постојало интересовање у тим селима. Никако не набављати све попућене књиге, већ само оне за које се може очекивати да ће бити тражене и читане. Говорници, на пример, не треба књига о виноградарству али ће и те како бити тражене и занимљиве књига о шљиви пожегачи или о гајењу оваца. Друга села треба да

траже оно што њима одговара. Ту би учитељи морали помоћи задругарима да се у избору снају.

Због различите развијености појединих села треба бежати од једнообразних књижица. Свака од њих морала би бити прилагођена средини којој је намењена. А кад наши људи једном науче на књигу и читање и сами ће тражити да иду даље и шире.

За почетак треба им пружити књигу из које они могу, примењујући у свом раду оно што су прочитали, да извуку практичне користи, да олакшају и побољшају свој живот.

М. Радовић

Изложба ђачких радова
у Лађевцима

На крају ове школске године Осмољетка у Лађевцима приредила је изложбу слика својих ученика од I-VIII разреда. Одмах након уласка у изложбени просторију привлаче нам пажњу мотиви на ђачким сликама које су највећим делом рађене у природи, у слободним часовима или самоницијативно или под руководством једног од наставника, а веома је мали број школских радова, рађених на часовима.

Претежно је сликано воденим бојама тј. акварелом и то доста зналачки, што је свакако плод систематског рада наставника а затим и графиком. На сликама ученика Осмољетке у Лађевцима видимо: њиве, пашњаке, воденице на морави, куће у варошици, куће у селу, прасад, краве и др. другим речима видимо Лађевце са једним делом живота у њему. Слике ових малих стваралаца рађене су са пуно љубави, топлине, одушевљења, са пуно непосредности и наивности. Ма да не можемо говорити о неким уметничким квалитетима, можемо са сигурношћу судити о великом смислу и наклоности, великој љубави и интересовању које је обузел ове младе стваралеце. Идући од слике до слике видимо „Воденицу са врбом на Морави“, „Пејзаж из села“, „Сеоску кацињу“, „Стару кућу из села“, рађене различито, схваћене различито, зависно од схватања младог аутора. Свака од ових слика им нешто говори и то непосредно. И то што нам свака од слика каже дуго са задржава у свести као пријатност, као доживљај.

Школски радови који су рађени на часовима, међу којима преовлађују мотиви народних шара, дати су са пуно љубави и топлине и неколико примерака су тако добри да чак испуњавају и уметничке квалитете по композицији боја, композицији шара и друго.

На изложби нема пртежа разних гипсаних фигура на којима би се деца учили перспективи, анатомији, светлости и сенки и то је Осмољетци у Лађевцима страна. Овде се перспектива учи на дрвореду који пролази крај сеоског пута, на воденицама које су поређане крај обале Мораве, на стубовима електричне мреже од сеоске централе кроз разне крајеве села, анатомија се учи на живим људима, на живим животињама, а светлост и сенка, на обасјаним сунцем, сеоским пејзажима! Овде су деца у школи сликала цвеће, поће, своје другове, сликала су нешто природно, нешто реално, нешто њима приступачно и зато свака слика даје посебну драж и посебну топлину. Због тога су ови радови за године стваралаца и њихове способности за сваку похвалу и то не малу. Како ученици тако и њихови стручни руководиоци, наставници. Поред квалитета изложба и квантитативно задовољава а директор Осмољетке, ми је рекао да они имају исто тако добрих, прворазредних радова још за три такве просторије а о другоразредним и трећеразредним и да се не говори. По овом

Пишу нам...

Редак пример
за углед и похвалу

Ибар је ђудљива река. Не прође лето, а да неки неискусан пливач не плати главом његове „благодати“.

Тако и 8 ов. месеца умало се не утопише кочијаш и коњи предузећа „Каблар“.

Пошто је опрао коње и кола, кочијаш, непливач, изненада упадне с колима у дубину. Коњи се поплаше, заплету у амове, а брза, надошла вода понесе их према мосту. Несрећни кочијаш имао је још толико присуства духа да зове у помоћ.

Међутим од масе око 150 гледалаца (нажалост највише млађих особа) нико да притече у помоћ. На срећу наш Воја, мада око 300 метара далеко дојури и уз велику личну опасност спасе човека и коње са колима.

Ово није први случај Војове хуманости. Само пре 2-3 године спасао је још два радна човека, једну жену и једно дете. И што је најлепше: сваке године научи пливању по неколико малих пионира.

Овим делима Воја Аритонових заслужује да му се бар овим путем друштво одужи за његову високо развијену социјалну свест.

Б. С. Р.

Ако ниси у другом
стању, бићеш...

Нађавола, навратих да доручкујем у посластичарници Градског предузећа „Исхрана“ и застражих парче бурека. Нећу да кажем, услужен сам одмах, али чиме, то ћу сад рећи: У малом тањирчићу добио сам нешто мало корица — „Бурек“. Да бих пријатније појео, затражио сам чашу јогурта. Одједном чух неки крупан глас „Ако ниси у другом стању бићеш“.

Лево са столом, доручковали су другови Домазет и Милошевић, службеници из Ранковићева, по спољашности лепи људи, али су тада били страшни — најезежни — један у другог гледају а обрве им скоро на врх главе. Јели су кисело млеко. Појохо к њима, погледах лево и десно; чујем неко гуњање; људи се дижу, одлазе за својим послом, а на столовима остављају наручено кисело „млеко“, „јогурт“, а неки и „белу кафу“. „Ово нека остане за шефа Бранка“, чује се глас.

Све у свему ево шта хоћу да кажем: бурек је у овој посластичарници лош, посан — парчићи мали, а сира у њему скоро нема. Месо у буреку такође је лоше па чак у њему има помешане и шигерице. Кисело млеко и јогурт могу служити за справљање салате, а и бела кафа није боља.

На одговорима је да размисли о бољем квалитету робе у овој продавници, јер се у истој храни велики број радних људи.

С. Чубрић

што сам видео на изложби слика ученика Осмољетке у Лађевцима може се са правом судити и природном интелекту нашег детета, његовој обдарености и наклоности као и племенитости његове душе, чврстини духа.

Изложба ученика Осмољетке у Лађевцима у многоме по квалитетима отскаче од изложбе ученика Више гимназије у Ранковићеву на је чак и неупоредива са њом. Сматрам да би Савет за просвету и културу НОС-а у Ранковићеву у заједници са клубом културних и јавних радника Ранковићева требао у сваком случају да настоји и створи могућности да се изложба слика ученика из Лађеваца пренесе и у Ранковићево.

М. Јанић

Да се не би поновило

Секција за путеве планирала је да поправи пут Ранковићево — Адрани, јер је било неопходно. Пут су почели да раде прокопавајући усек. Овоме се становници који ту станују нису много обрадовали. „Може дете да ми падне доле и да остане мртво“ — препричавају међусобно жеље. „А преко усика довикиваће се људи као ере са планина“; и шта се све не прича...

Радили су дуго. Ископали прву половину пута. Све је ишло у реду, али је било и доста недостатака и непажње у раду, нарочито код омладинаца. И даље су они радили и поткопавали. Седећи под поткопаном обалом дечаки нису мислили да то може да се сурва. А то се десило. Два дечака из Витановца су настрадали. Један је одмах умро, а други је само повређен. Они су настрадали захваљујући својој немарности, јер рад на целом радилишту није ни мало опасан. Људи причају, препричавају. Једни сујеверни, да је то што су радили на „Тројице“. Други говоре да то нису требали да копају, па онда тога неби било. Шоферима и онима који ту не станују биће наравно боље, јер је успон много мањи. Онима пак који ту станују било би боље да су га само поправили. Свету се заиста не може угодити. Али једно је тачно: до несреће је дошло једино непажњом и несмотреношћу самих омладинаца.

Аранђеловић

Поштен човек ужива
у спомену на
своја дела

Бравар — омладинац овдашње Фабрике вагона друг Ђурић Вјеслав био је 7-ог ов. месеца у овдашњој железничкој ресторацији, и у гужви приликом журбе путника на возове и на аутобус, заборавио на столу новчаник са преко 7.000 динара и разним документима.

Тек по доласку у Матарушку Бању — куда је био дошао да проведе недељни одмор — опазно је да га нема новчаника. Сетио се да га је морао заборавити у ресторацији и вратио се да потражи. Бојажљиво се обратио конобарци ресторације другарици, коју зна само по имену „Пепица“, и не мало се изненадио када му је она вратила новчаник са свим његовим садржајем. На његово настојање да другарица Пепица прими изградњу за ово, она се готово наљути, тврдећи да је она овим гестом само испунила своју дужност за коју није потребно никакво награђивање.

Овај гест и поступак другарице Пепице може се најбоље оценити тек када се зна да су њени финансиски приходи прилично мали, па ипак није хтела да затварајући новац и ако је то могла. Сматрам да овај пример поштења и свести треба да послужи многим за углед и желимо да се на другарицу Пепицу угледају сви наши грађани у овом погледу.

Ј. Потребих

Чудна калкулација

У хотелу „Париз“ до пре извесног времена, док је какао био скупљи у трговини, шољица какаоа стајала је 15 дина, а сада када је цена у трговини пала за 30%, цена за шољицу какаоа се попела на 20 дина.

Вероватно би другови из предузећа „Столови“ најбоље могли да нам објасне оваку калкулацију.

Д. Тошић

СПОРТСКИ ЖИВОТ

ФУТБАЛ

СТАНОЈЕВИЋ

— други у Србији

На првенству НР Србије, које је одржано ових дана у Београду, учествовали су и два члана Железничара из Ранковићева — Манасић и Станојевић. Први је испео још у првом колу, док је Станојевић освојио II место изгубивши у финалу од Редлија — члана државне репрезентације. Ово је велики успех Станојевића, до кога је дошао систематским радом и редовним тренинзима.

Пошто је Македонија отказала учешће на шампионату ФНРЈ то се Станојевић, као другопласирани, квалификовао за првенство државе.

Да би постигао и на том такмичењу било какав успех, потребно би било да одмах отпочне са систематским тренингом, а одговорни руководиоци су обавезни да му то омогуће.

Л. К.

ЖЕЛЕЗНИЧАР ПОБЕДИО
У СМЕДЕРЕВСКОЈ ПАЛАНКИ

Боксери Железничара, и ако нису били у комплетном саставу, однели су веома лепу и заслужену победу над Јасеницом у Смедеревској Паланки са резултатом 9:7. У екипи Железничара је наступило неколико младих боксера којима је ово био први наступ те је у толико ова победа значајнија.

ЖЕНСКА ЕКИПА СЛОГЕ
— ПРВАК ПОТСАВЕЗА

Седмог о.м. одржан је турнир женских јуниорских екипа за првенство потсавета на коме су учествовале екипе Крагујевца, Ранковићева и Крушевца.

У врло лепој и живој игри прво место освојила је наша екипа победивши екипу „Напретка“ из Крушевца са 14:10 и екипу „Шумадије“ из Крагујевца са 20:12. Друго место заузела је екипа Крушевца, а треће екипа Крагујевца.

Најбољу игру у нашој екипи — у исто време и на турниру, дале су Сена Милошевић и Биљана Симоновић, док су остале задовољиле.

Овом победом наше кошаркашице квалификовале су се за првенство уже Србије које ће се одржати у овом месецу.

ЗАСЛУЖЕНА ПОБЕДА
МЕТАЛЦА У ТРСТЕНИКУ

Прошле недеље у Трстенику је одиграна фудбалска утакмица за куп Маршала Тита, између домаћег друштва Хајдук и Металца из Ранковићева.

После победе над 14 Октобром из Крушевца са 5:4 очекивало се да ће Хајдук постићи задовољавајући резултат против Металца. Међутим, Хајдук је на овој утакмици дао једну од својих најслабијих партија и захваљујући овоме дао могућности Металцу да га високо порази са 7:1 (4:1).

У првом полувремену Хајдук је имао велики број идеалних шанси за постизање голова. Али слаба навала Хајдука успела је свега једну да реализује. Металац је био мало снажљивији и његова навала, која је данас такође пропустила велики број шанси, ипак је искористила четири грешке Хајдукове слабе одбране и постигла 4 гола.

У другом полувремену Металац је постигао свега два гола и ако је Хајдук играо са десет играча и био премошен од оштријег темпа у првом полувремену.

Од Металца се много више очекивало. Али он је и поред високе победе, приказао слаб фудбал. Висок пораз Хајдука не треба приписати некој ефикасној игри навале Металца већ веома слабој игри одбране Хајдука.

МОРАВА (СИРЧА) - АДРАНИ 4:3

У недељу 7 јуна на игралишту С.Д. Адрана одржан је пријатељски сусрет између фудбалских клубова Мораве и Адрана, који се завршио победом Мораве са 4:3 (1:1). Утакмица је обилавала лепим и духовитим комбинацијама. Морави се показала уиграјом екипом и сада се почела враћати у стару форму. Спремна очекује среско првенство са надом да ће га поново освојити. Морави је наступила у следећем саставу: Симеуновић, Каровић, Петровић, Трифуновић III,

Јевтовић I, Трифуновић II, Гвозденовић III, (Јевтовић II), Маринковић, Мијаговић, Јеремић, и Рајковић II.

ЛЕПА ИГРА НАЈМЛАЂИХ
У ТРСТЕНИКУ

Прошле недеље у Трстенику је одиграна реванш утакмица, за добивање првака у такмичењу подмладака Крагујевачког потсавета, између подмлатка Трстеника и одговарајућег тима Слободе из Титовог Ужица.

Обзиром да је прва утакмица између ова два друштва завршена нерешено 2:2 за ову утакмицу владало је велико интересовање јер је она имала да одлучи ко ће стећи право на даље такмичење.

Малишани, како једног тако и другог друштва, показали су врло лепу игру и пуно пута су добивали заслужени аплауз за извођење лепих акција. Како једна тако и друга екипа теле су да у првом делу игре реше утакмицу у своју корист.

У другом полувремену малишани Трстеника хтели су пошто пото да реше утакмицу у своју корист. Најзад у 20 мин. другог полувремена то им успева.

Победом од 1:0 Трстеник се квалификовао за даље такмичење и он ће се следеће недеље састати са Шумадијом у Аранђеловцу. Реванш ће се 21 ов. м. одиграти у Трстенику.

КОСОВО (ПРИШТИНА) - СЛОГА 3:2

У недељу 7 о.м. Слога је гостовала са комбинованим тимом у Приштини.

Иако је скоро за цело време утакмице падала киша утакмица је била веома занимљива. На ново-саграђеном стадиону домаћи тим „Косово“ успео је да победи екипу Слоге са 3:2. Овоме је у многоме допринео и судија који је очигледно навијао за домаће.

У тиму Слоге треба истаћи добру игру Лазаревића и Ђорђевића. Р. Стрелић

СТОНИ ТЕНИС

Прво првенство града Ранковићева

У организацији Среског савеза спортова за Срез жички 7-VI-1953 године одржано је прво првенство града Ранковићева у стоном тенису у следећим дисциплинама:

- екипно сениорско;
- екипно јуниорско;
- појединачно сениорско;
- појединачно јуниорско;
- жене и
- мушки дубл.

У екипном сениорском, поред Металца, Мешовите гимназије и ЕПС-а из Ранковићева, учествовали су: Слобода, Пролетер и Раднички-сви из Чачка, Динамо из Крагујевца и Мерима из Крушевца. Играло се по једностраном бод систему: свака екипа са сваком. И после пуних 8 часова играња прелазни сребрни пехар града Ранковићева освојила је екипа Металца из Ранковићева са 14 бодова, не изгубивши ни један бод. Екипа је играла у саставу: Ашанин, Ђоковић и Вукомановић. Прва двојица су уједно били најбољи појединци на турниру не изгубивши ни једну партију. Друго место заузела је екипа Слободе из Чачка са 14 бодова; најбољи играч ове екипе био је Михајловић. Затим следе: Динамо — Крагујевца са 12 бодова, Мешовита гимназија са 10 бодова, Пролетер — Чачак са 8 бодова, Раднички — Чачак са 4

бода, Мерима — Крушевац са 2 бода и ЕПС — Ранковићево без бода.

У екипној јуниорској дисциплини победила је екипа Пролетера из Чачка, без иједног изгубљеног бода, и тиме освојила победничку заставицу.

У појединачном: сениорској дисциплини победио је Ђоковић члан Металца из Ранковићева. Друго место заузео је Митровић члан мешовите гимназије, даље следе Вукомановић, Ашанин, Мишковић итд.

У појединачној јуниорској дисциплини прво место освојио је Вицковић члан Крагујевачког Динама.

У дисциплини жена надмоћно је победила Равијојла Марковић која није изгубила ни један сет. У дисциплини мушки дубл победио је дубл Металца у саставу Ђоковић — Вукомановић.

Пре почетка овога турнира одигране су заостале партије са првенства Чачанске зоне полуфинале и финале. У полуфиналу састали су се Вукомановић — Ашанин оба члана Металца. Победио је Ашанин доста лако. У финалу су се састали Ашанин члан Металца из Ранковићева и Михајловић члан Слободе из Чачка. Победио је Михајловић са 2:1 и постао првак чачанске зоне.

НАЈНОВИЈА ОДЛУКА
НАРОДНОГ ОДБОРА СРЕЗА ЖИЧКОГ

На основу члана 34 Уредбе о сузбијању сточних зараза (Службени лист ФНРЈ бр. 48/48) и члана 14, 57, тач. 3 и 140 Закона о народним одборима срезова, — Среско веће и веће произвођача Народного одбора Среза жичког на својим седницама одржаним 16 маја 1953 додине, донели су

НАРЕДБУ

о обавезној туберкулинизацији говеда.

Члан 1.

У циљу изналажења туберкулозом заражених говеда, извршиће се туберкулинизација истих на подручју Среза жичког.

Говеда која реагирају позитивно на туберкулин, сматрају се као туберкулозом заражена.

Члан 2.

Сва говеда за која се утврди да су болесна од туберкулозе обележиће се утискивањем жига „Т“ на левом образу.

Члан 3.

Заражена говеда не могу се отуђивати ни употребљавати за расплод. Таква говеда могу се употребљавати за рад и по правилу треба их клати.

Члан 4.

Туберкулинизација и преглед говеда вршиће Сточарско-ветеринарска станица Народного одбора Среза жичког.

Члан 5.

Сви држаоци говеда, без обзира на власништво, обавезни су да у циљу спровођења туберкулирања сва своја говеда старија од 6 месеци ставе на расположење органима Сточарско-ветеринарске станице у оно време и на оном месту како она то буде распоредила у споразуму са народним одбором општине на чијој се територији врши преглед и туберкулирање говеда.

Члан 6.

Трошкови туберкулирања говеда падају на терет држаоца стоке и износе до 60 динара по комаду.

Члан 7.

За прекршај ове Наредбе учиниоц ће се казнити по чл. 25 Уредбе о сузбијању и спречавању сточних зараза новчаном казном од 10.000 или затвором од 30 дана.

Ова Наредба ступа на снагу даном објављивања у Службеном Гласнику НРС, а примењиваће се од 16 маја 1953 године

Претседник НОСЖ
ЖИВОТА ПИРИЋ, с.р.

НАЈНОВИЈЕ ОДЛУКЕ
Народног одбора Градске општине — Ранковићево

Народни одбор Градске општине у Ранковићеву на седници од 16 априла 1953 године а на основу члана 15 и 57 Закона о народним одборима градова и градских општина и члана 3, 4, 5, 6, 8, 27 и 28 Основног закона о прекршајима доноси следећу:

ОДЛУКУ

О забрани продавања слаткиша и пецива на улицама градске општине — Ранковићево.

члан 1.

Забрањује се продавање по улицама свих врста слаткиша и пецива намењеног за исхрану.

Члан 2.

За прекршај одредбе члана 1 ове одлуке учинилац ће се казнити новчаном казном до 2.000 динара.

Члан 3.

Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику Србије“.

У Ранковићеву, 16 априла 1952 године број 9695.

Народни одбор Градске општине Ранковићево.

Претседник
Добрица Ристовић с.р.

Народни одбор Градске општине у Ранковићеву на седници од 16 априла 1953 године, а на основу члана 15 и 57 Закона о народним одборима градова и градских општина и члана 3, 4, 5, 8, и 28 Основног закона о прекршајима, донео је следећу:

ОДЛУКУ

О забрани излагања робе на улицама градске општине Ранковићево

Члан 1.

Забрањује се изношење робе и других занатско-прерађивачких производа из радњи и продавница на тротоаре испред радњи или продавница на подручју Градске општине Ранковићево.

Члан 2.

За прекршај одредбе члана 1 ове одлуке учинилац ће се казнити новчаном казном до 2.000 динара

Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику НР Србије“.

У Ранковићеву, 19 априла 1953 године број 9696.

Народни одбор Градске општине — Ранковићево.

Претседник
Добрица Ристовић с.р.

ЗАМЕНЕ СТАНОВА

Стан са две собе, кухињом и вoдом на другом спрату замењујем за одговарајући у Ранковићеву.

Миодраг Ранковић
наставник — Пула
ул. 1 мај 36/II

Двособни стан са кухињом у центру Крагујевца мењао бих за стан у Ранковићеву.

За ближе податке обратити се Ватрогасној чети — Ранковићево, ул. Топлице Милана бр. 12